ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ: Ο θάνατος (Αγ. Τύχων, αρχιεπ. Βορονέζ και Ζαντόνσκ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Μαΐου, 2013

“Η σκέψη του θανάτου είναι ικανή να παρακινήσει τον αμαρτωλό σε μετάνοια. Μας είναι και γνωστός και άγνωστος ο θάνατος. Γνωστός, γιατί ξέρουμε ότι όλοι θα πεθάνουμε. Άγνωστος, γιατί δεν ξέρουμε πότε, πού και πώς θα πεθάνουμε. Όσο περισσότερο ζούμε, τόσο περισσότερο μικραίνει η ζωή μας, τόσο λιγοστεύουν οι μέρες μας και πλησιάζουμε στο θάνατο. Είμαστε πιο κοντά του σήμερα απ΄ό,τι χθές, αυτή την ώρα απ΄ό,τι την προηγούμενη. Ο θάνατος βαδίζει αόρατος πίσω απ΄τον καθένα και τον αρπάζει τότε που δεν το υποπτεύεται. Εντούτοις, σχεδόν όλοι οι άνθρωποι - και μάλιστα οι υγιείς και οι δυνατοί - κάνουν τις ακόλουθες σκέψεις για τον ευατό τους:

- Εγώ θα ζήσω ακόμη αρκετά. Είναι πολύ μακριά το τέλος μου. Θα μαζέψω πλούτη και θα ευφραίνομαι. Μα ορμάει ξαφνικά εναντίον τους ο θάνατος και σβήνουν τα όνειρα και οι επιθυμίες. Και πεθαίνει γρήγορα εκείνος που έταξε στον εαυτό του μακροζωία. Και αφήνει τ΄αγαθά του και το σώμα του στον κόσμο εκείνος που ήθελε να συγκεντρώνει πλούτη. Άγνωστο λοιπόν μας είναι το τέλος, χριστιανοί.

Ο φιλάνθρωπος Θεός, που φροντίζει για το καλό μας, τα καθόρισε έτσι, ώστε να είμαστε πάντα έτοιμοι και να καταφεύγουμε στην ειλικρινή μετάνοια. Με ό,τι θα φύγει ο άνθρωπος από δω, μ΄αυτό και θα παρουσιαστεί μπροστά στο κριτήριο του Χριστού.

Αδελφοί, ας συλλογιστούμε προσεκτικά αυτά τα λόγια κι ας μετανοήσουμε, για να μην ταξιδέψουμε προς την αιωνιότητα με τις αμαρτίες μας και εμφανιστούμε μ΄αυτές σ΄εκείνο το δικαστήριο. Ο φιλεύσπλαχνος Θεός μας υποσχέθηκε το έλεός Του, δεν μας υποσχέθηκε όμως ότι θα ζούμε το επόμενο πρωί. Και τούτο, για να είμαστε προσεκτικοί, και όταν ξυπνάμε, να θυμόμαστε το θάνατό μας, να διορθώνουμε τον εαυτό μας, να ετοιμαζόμαστε για την έξοδό μας, ώστε να έχουμε

μακάριο τέλος. Είναι φοβερή η ώρα του θανάτου.

Όλοι οι άγιοι τη σκέφτονταν κι έκλαιγαν, ικετεύοντας τον φιλάνθρωπο Θεό να τους ελεήσει εκείνη την ώρα. Εκπληκτικό! Να κλαίνε οι άγιοι στη σκέψη του θανάτου, και οι αμαρτωλοί ωστόσο να μη συγκινούνται, αν και καθημερινά κάποιον βλέπουν να πεθαίνει. Φτωχοί αμαρτωλοί! Γιατί κοιμόμαστε, ενώ ο διάβολος σαν κλέφτης αρπάζει τη σωτηρία μας; Ας γράψουμε στη μνήμη μας την ώρα του θανάτου και ας είμαστε έτοιμοι. Απ΄αυτήν θα εξαρτηθεί, αν ο άνθρωπος θα είναι αιώνια ευτυχισμένος ή αιώνια δυστυχισμένος.

Από το θάνατο ανοίγουν για τον καθένα οι πύλες της αιωνιότητας, ο δρόμος για την αιώνια μακαριότητα ή την αιώνια δυστυχία. Απ΄αυτόν τον σταθμό αρχίζει ο άνθρωπος να ζει ή να πεθαίνει αιώνια. Πού βρίσκονται τώρα όσοι έζησαν πρίν από μας και πέρασαν τη ζωή τους αμετανόητα, με κραιπάλες και ηδονές; Έφυγαν απ΄αυτόν τον κόσμο, αφήνοντας εδώ όλες τους τις χαρές. Οδηγήθηκαν καθένας στον τόπο του, περιμένοντας την τελευταία Κρίση, οπότε θα λάβουν την αμοιβή των έργων τους.

Γι΄αυτό εφόσον δεν ήρθε ακόμα για μας εκείνη η ώρα, ας στραφούμε ολόψυχα προς το Θεό μας με την πίστη και τη μετάνοια, ώστε να κερδίσουμε την αιωνιότητα. Αγαπητέ χριστιανέ! Ο θάνατος μας ακολουθεί βήμα προς βήμα χωρίς να τον βλέπουμε, και το τέλος φτάνει τότε που δεν το περιμένουμε. Γι΄αυτό να βρίσκεσαι συνέχεια σε κατάσταση μετάνοιας, έτοιμος παντού και πάντοτε για την αναχώρησή σου. Ο συνετός δούλος είναι πάντα άγρυπνος και περιμένει πότε θα τον καλέσει ο Κύριός του.

Αγρύπνα κι εσύ και περίμενε πότε θα σε καλέσει ο Κύριός σου, ο Χριστός. Να ζεις όπως θα ήθελες να σε βρει ο θάνατος. Να ζεις με ευσέβεια και να εργάζεσαι με φόβο και τρόμο για τη σωτηρία σου. Έτσι δεν θα στερηθείς την αιώνια σωτηρία, που μας δώρισε ο Κύριός μας με το αίμα Του και το θάνατό Του. Έτσι θα τελειώσεις τη ζωή σου χριστιανικά. Και είναι πραγματικά μακάριοι οι νεκροί εκείνοι πού πεθαίνουν πιστοί στον Κύριο και ενωμένοι μαζί Του".

(Από το βιβλίο "ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ", ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ)

(Πηγή ηλ. κειμένου: imaik.gr)